

Titel: BREV TIL: Eli Fischer-Jørgensen FRA: Niels Ege (1950-09-30)

Citation: "BREV TIL: Eli Fischer-Jørgensen FRA: Niels Ege (1950-09-30)", i *Louis Hjelmslev og hans kreds*, s. 2. Onlineudgave fra Louis Hjelmslev og hans kreds:
https://tekster.kb.dk/catalog/lh-texts-kapsel_008-shoot-wacc-2005_0099_008_EFJ-Ege1_0050_p2_bP1_TB00001/facsimile.pdf (tilgået 07. juni 2024)

Anvendt udgave: Louis Hjelmslev og hans kreds

Ophavsret: Materialet kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge det til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

Fornuftigvis var ASYUFS i k k ø lagt an som nogen direkte propaganda for USA - man foretrak at lade kendsgerningerne tale for sig selv, og forsøgte ikke at skjule noget for os. Alligevel fik vi mere ud af personlige samtaler med vores counsellors - ældre studerende, der boede sammen med os og vejlede os. Idéen er god, og jeg tror kun der er et punkt, hvor kursus'et virker stik imod sin hensigt: man ønskede at få os til at tale sproget mere flydende og korrekt, vi havde endog særlige engelsktimer, men der blev ikke megen forbedring for nogen af os - netop fordi alle var udlændinge og alle talte tøvende og med akcent. I begyndelsen bliver man jo let træt af at tale et fremmed sprog hele tiden, så vi skandinaver slog tit over i vores hjemlige tungemål. Mange talte tysk bedre end engelsk, så undertiden gik konversationen ved bordet på tysk i stedet til vores "værter" store fortrydelse - fortrydelsen blev ikke mindre af, at de ikke forstod meget af, hvad der blev sagt.

I alt var vi 30, fra mange forskellige lande. Skandinavien var overrepræsenteret med 4 danskere (de tre andre var russer), 3 nordmænd, 2 svenskere og 3 finner. Der var 4 schweizere, 2 englændere, 2 italienerne, og 1 fra hvert af følgende lande: Østrig, Ukraine (DP), Filippinerne, Vietnam, Jugoslavien (DP), Frankrig, Tyskland, Grækenland og Belgien.

Skandinaverne - bortset fra finnerne - var langt bedst til sproget, derefter kom studenter fra de tysktalende områder. Finnerne var - hvad der ikke kan undre - meget sløje til engelsk, dog ikke skrevet og læst. Det samme gjaldt filippineren og vietnameseren. Der var dog overalt nogen forbedring at spore efter de 6 uger. Vores 4 counsellors var alle Graduate Students, 2 af dem på vej til deres Ph.D., men alle var helt håbløse til fransk og tysk, selvom de to sprog er Standard Requirement for optagelse i Graduate School.

Venlighed og hjælpsomhed mødte vi overalt, hvor vi kom frem, meget af - citest dog i form af nysgerrighed og slet maskeret iver efter at vise Amerika frem som noget enestående og uovertruffent. Det var beklageligt, at ingen af vores counsellors kendte noget til europæiske forhold af egen erfaring og uhyre lidt gennem læsning. Resultatet var, at vi sikkert til en vis grad i deres øjne med vores ofte sønderlømmende kritik kom til at stå som udtryk for den ~~xxxx~~ værste europæiske chauvinisme - samtidig med at vores sammenligninger med hjemlige forhold, både når de faldt ud til fordel for USA og når de faldt ud til fordel for Europa, kom til at svæve frit i luften. Der blev ikke grundlag for en virkelig diskussion. På det praktiske som fx det politiske område var uvidenheden blandt de amerikanere vi kom i kontakt med så stor, at de simpleste foreteelser og begreber blev fremstillet for os, som om vi var kommet fra månen. Sprogvanskelighederne gjorde det selvfølgelig ikke nemmere for os at aflive det amerikanske mereverdiskomplex. Også her stillede man sig naturligvis forstående, men forståelsen gav sig udtryk i den samme velvillighed man har overfor børn - og som i grunden blot er et afløb for et bedrevidenkomplex.

Her i Graduate School har jeg med et par undtagelser fra denne regel - men også et par endnu værre eksemplarer. Blandt studenter lader jeg ingen lejlighed gå mig forbi, når repræsentanter for denne trættende type er til stede, til åbenhjertigt at svare på det uundgåelige, selvtillfredse spørgsmål, hvordan man synes om Amerika, at det der mest har slået mig i dette land er amerikanerens uvidenhed. Det forfejler aldrig sin virkning, for amerikanerens samme punkt er undervisning og uddannelse og han forsermer ingen lejlighed til at fortælle, hvor megen vægt der lægges herpå i USA.